

סגן Zusman Avraham
2138886

בָּן מִינָה וַיּוֹסֵף
נולד ב- כ"ט ניסן תש"י"ג 14.4.1953
התגייס לצה"ל ב- 4.8.1971
שרת בגדוד הבוקעים חוראשון (51)
נפל ב- כ"ב איר תשל"ד 14.5.1974
רהורפה על תל ענטאר.

זוסמן רמי (אברהם),

בן יוסף ומינה. נולד ביום כ"ט בניסן תש"ג (14.4.1953) בחדשה. למד בבית-הספר היסודי 'אחד העם' ובבית-הספר התיכון שבחדשה. בהיותו דור חמישי בארכ' חונך רמי מילדותו למסירות ולאהבת הארץ. הוא התענין במיוחד במקצועות ההומניסטיים: הרבה לקרוא ספרים, ורבים מהם קרא פעמיים או שלוש. מוריו למד לאחוב שירה, ספרות ומחזות, ובחזרו לא פסק הפתיעון מההשמע צלilon עד לשעת-היללה המאהחרות. יומני, ספקיי ומתקבנותינו היה מלאים צירום מיניאטוריים שציר, מדוקים להפליא ומלאים, הומו. רמי לא התמך לענף-ספרט מיוחד, אך הרבה לאכטרף לאכינו בעבודות שונות. ואוצר מדליות רבות. המאץ הפיסי היה לו לאתגר, שעלוונו התגבר בכוח רצונו העז ובכוח הסגילות שגילה. לפניו גויסו לצה"ל נג לרו"ץ מד"ר ערב ייחד עם חברנו, קילומטרים-מספר כדי לשפר את כושרו-הגופני והחזקון. הוא היה מעורב תמיד בחברה. רצינותו, הגישתו וחוש-הצדק שלו הפקחו לבר-סמכא בעיני חברי. הוא היה אהוב ואחוב על חברי וחברותיו, וביתנו היה להם מקום-מנש.

רמי גויס לצה"ל באוגוסט 1971 והאנדר לחיל-הרגלים, בחטיבת גולני. בטירונות, בקורס המ"כים וכעבור זמן, בקורס הקצינים, ראה רמי את הדרישות הגוףניות הקשות כאתגר ועמד בכל הדרישות ללא כל טענות. כבימי-נעוריו, קר גם בעבאס, היה רגש לשינוי ולצדקה. בעיותיהם הסוציאליות של חברי-תיליו הטרידוהו לא מעט, ולא פעם אמר شيئا' משנהנו מפקד הוא מהנק ופסיכולוג. חילינו אהבוו וכיבדנו על שנאג בהם בחברות וברעות. הוא נהג להסביר ולהזכיר באורך-רוח, ורבים ביקשו לשחת תחת פיקודו. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים, נשלח רמי עם טירוניו לחלקיה סבלות ושירותים בסיסיים, אולם לאחר יומיים עזים רמי ומיר להציגו להלויה שפעלה ברמת-הגולן ובmobullet. לאחר הקרב לכיבוש מוצב החרמון, שבו נטל רמי חלק בכוח שפרן בכביש (אשר ממנו חזר בריא ושלם, אך מועצע ומופנם), מונה למפקד-מחלקה באחד מגודוויה המובהרים של החטיבה.

בביקוריו בבית היה רמי מאוז-ומתמיד סגור למדוי והוא לא הרבה לספר על לבטו ועל מחשבותיו. גם עתה לא גילה את רגשותיו. אך מאורעות המלחמה והידיעות על נפילת כמה מבני-ciutto השפיעו עליו מאוד, למרות שכלי חוץ נראה שלו ואפילו אדיש, בנוסתו לחסוך דאגה וחשש מבני-משפחתו. הזעוז של מלחמת יום-הכיפורים והמתה' של מלחמת-ההתשה במובלעת באו לגילו אך-וירק במכתבו לחבריו ולחברותיו, כאשר ההומר השחור משמש להם כסוי וחייב. באותו מכתבים ובשירים שנמצאו ב망ירת שולחנו הציטיר רמי כבעל נפש רגישה וудינה, כנער העורג לשלו, לשקט לשולה לאחות-עמיים. כשר הבנתו, יכולת הביטוי שלו ותיאורי הטבע והනוף שלו שבו-לב ביופים ובחמות, מפליאים ובלתי-צפוים. את מלחמת-ההתשה עשה רמי בתל-ענתר, על גבולות המובלעת הסורית. בחודש אפריל נפל חברו, סגן-מפקד-הפלוגה, ורמי מונה חחתיו.

ביום כ"ב באיר תש"ד (14.5.1974) נפל רמי בקרב בתל-ענתר, מפגיעת פגז סורי, כשיצא לעמדת התצפית, והוא בן 21 שנים וחודש אחד. הובא למנוחת-עלומים בבית-העלמין הצבאי שבחדשה. במכתב-תנחותם למשפחה השcoleה כתוב מפקד-היחידה: "בתקופות-האימון הקצרות אחריו המלחמה התבבלט רמי ביכולתו האישית ובמקצועיותו וכן ביכולת לאמן ולפקד על אנשיו. לפיכך, החלטנו להטיל תפקיד-ייצוג שוניים מטעם החטיבה. על-אף הזמן הקצר ששירת אצלנו לא היסנו למנותו לתפקיד בכיר, ובמשך פרק-זמן קצר נכחנו לדעת שלא טעינו - שכן, פרט ליכולת האישית ולידע המקצועיגילה רמי נכונות למלא כל תפקיד במסירות ובאחריות. המלה 'אחרי' הייתה מוכרת לו היטב שכן, כך הוביל את אנשיו בכל התרגילים ובכל הodemנות אחרות. דרך זו, של 'אחרי', בא לגילוי גם באורה נפילתו, כאשר כל פקדיו נמצאו במקום-מבטחים והוא - היחיד בעמדת התצפית".

בלשון

שבת, יום הכיפורים-תש"ד (6 באוקטובר 1973)
 בשבת יום תכיפנים תש"ד, 6 באוקטובר 1973, חורב הייל גולני
 בbatisים במקומם מגורייהם. גודז "ברק" בפיקוד סא"ל יעקב שחור
 היה בחופשת ענ"ל למתוך הכנס הגדול בפואיק הילקון לאין 25 שניות
 לחייבת נולני. גודז "גונעוס" בפיקוד סא"ל חודה גולד
 סייס תעסוקה מבצעית במצוות אמך והוא ב"חויפשת דאליה"; ציונים
 בסיס האימונית-חומרית, שעשוו באותם ימים בארגון העצמות
 המתוכנות. יצאנו לביצת לחופשת שבת. גם גודז ביה"ס למ"כ'ים של
 חייבת נולני. גודז "אריות הנחל" בפיקוד סא"ל תוכי דרו, ולחומי
 הכיפורים, שבת 6 באוקטובר, בbatisים. למעשה הוא רק לוחמי גודז
 "גדעון" בפיקוד סא"ל זאב אונגר בתפקיד מפקד. בכוונה, נבואה
 בגיןה הצפונית של ה"קו הסגול" ברמת-הgalן. ממוצב החדרמן בצפון
 דוד מוצבי נובת מסעדה (102, 104, 105), דוד מוצבי נוונם
 החדרמןית (106, 107) ועד מוצבי נירית קונייטרה (108, 109, 110).

105 – כביש צפוני מזרחי, נס ציונה, דרום תל אביב, מרכז הארץ, צפון הארץ, צפון-

שלב הבלתי בגירה הצפונית (6–7 באוקטובר 1973)
 אלון פיקוד הצפון, יצח חוף, העיר, כי ה"מאמין העיקרי" הסורי
 היה בגירות פתקה קונייטרה, ועל כן השאיר את חטיבת 7 עם 105
 טנקיים מדם צנוריוں בעתודה פיקודית בשלשה ריכוזים גודדים
 סביר נפש. בגיןה הצפונית, עליה הגן לוותמי גודז "גדעון", היו אף
 13 טנקים (105) של חטיבת 7 ו-32 מהטיבת "ברק", ואילו בגירה
 הדומית, עליה הגן לוחמי גודז הנו"ל המוצנה, היה גודז טנקים
 מעורב מפלוגות הטנקים של "סער" ו"טופה" של חטיבת "ברק", ולז
 40 טנקים בלבד.

התקפה הסורית במלחתת ים הכנורים החלה בסמוך לשעה 14.00
 בהרממה ארטילרית בurveה על כל המוצבים ובתקיפת מטוסים על
 מפקדות עירוביות ומתחנות עופפות. לאחר ריכוך אויריא וארטילרי
 ותקת היפוי ארטילרי צמוד וועצחות-הגבש של דיביזיות הח"ר עבר
 תעלת הנ"ט החפורת לאורך ה"קו הסגול" במטרה לכבות את קו
 המוצבים ולהגיע בתוך שעות טיפות לבביש הארץ.
 מסעדי-קונייטרה-ופיד. בגיןה הצפונית וכשלו הסורים במשימתם.
 כוחותיהם חדרו אמם מצפון לחדרמן ולבוקעתה, אך הם לא
 הצליחו לבסס מאוח צלשו. הישגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה
 כיבוש מוצב החדרמן הישראלי.

לחימה ברמת הגולן ב-73

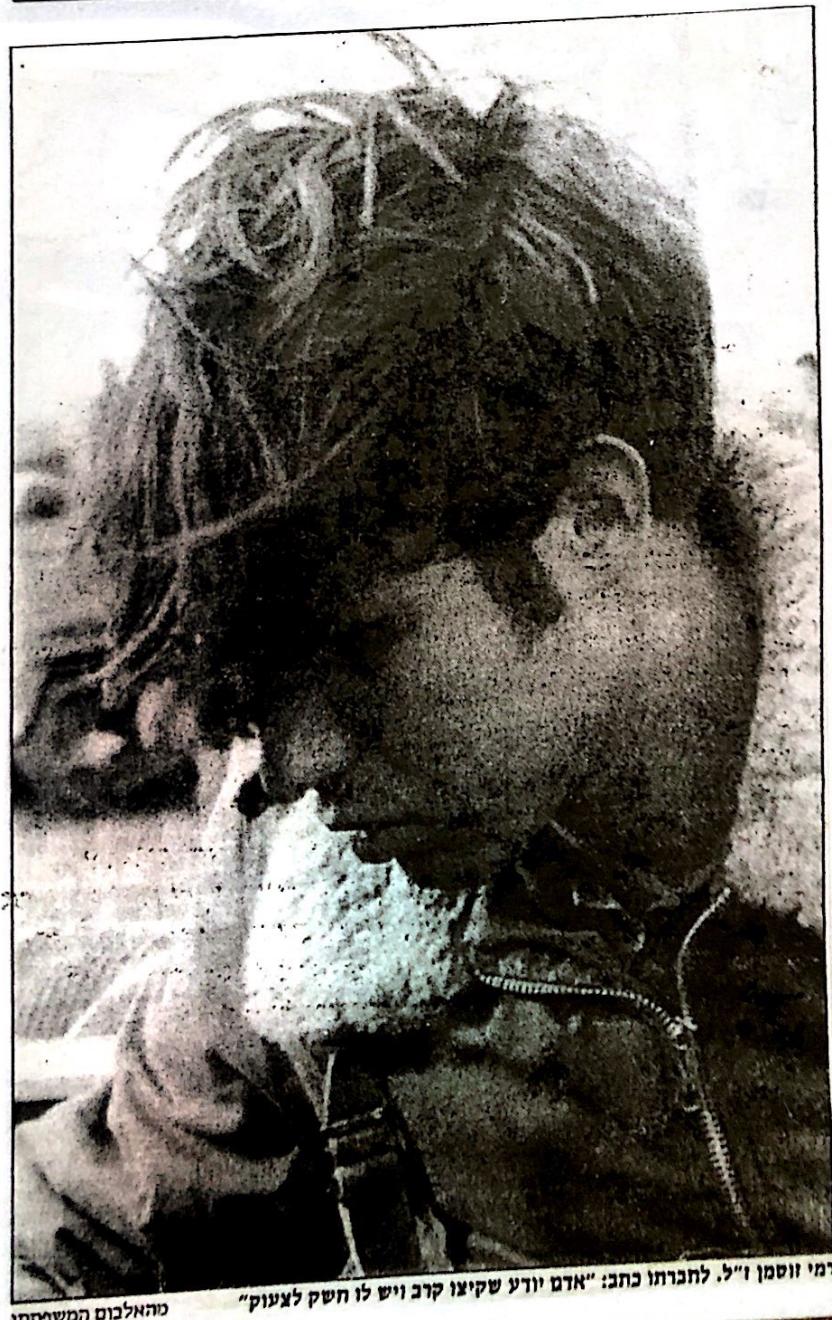

מלחמת התחשה במובלעת הסורית (נוגהקר 37 עד מאי 74)

קווי חסוקות האש בחוויות הטווות, שנקבעו ביום 24 באוקטובר 1973, מתנו ביטוי נאמן להישגים הצבאיים של לוחמי גולני ופיקוד אפ"ן בהום קדרות. צה"ל שלט בשטח של 500 קמ"ר ובכלל זה מוצבי החדרמן ("מצוב החדרמן הסורי"), "מצוב הפיתולים" ("מואג שיא החדרמן") – בגובה של 2814 מ' מעל פני חום). במרובית שטחה של "חמובלעת" נשען קו המוצבים החדש על שורת הרי געש (תל אישמס, תל מרעי, תל ענמר, תל מסחריה, היה נוח להגנה, ובמיעוט לפחות או רבו היה אחרת, תל שהיה בידי הסורים).

לאחר מלחמת ים הים הפרים הפרו הסורים את חסוקת האש כמעט מידי יום, ומאמצע חודש מודס 1974 הפכו החדרונות לתקירות אש רצופות, שלבשו אופי של מלחמת חתשה.

הצבא הסורי הפעיל בעיקר יחידות אוטיליה אך גם יחידות שריון וחיל רגלים. הפגנות תותחים ומרגמות הפכו עניין שבשגרה, והמוגדים "יוסטרכר", "כוננות-ספינה", "יציאות", "ונילות" וביר"ג נכנסו לשימוש יומיומי באוצר המלים של חילו גולני בזמנם מלחמת התחשה ב"מובלעת הסורית".

רמי ווסמן ו"ל. לחברתו כתוב: "אדם ידע שקיינו קרב ויש לו חשク לאעוק"

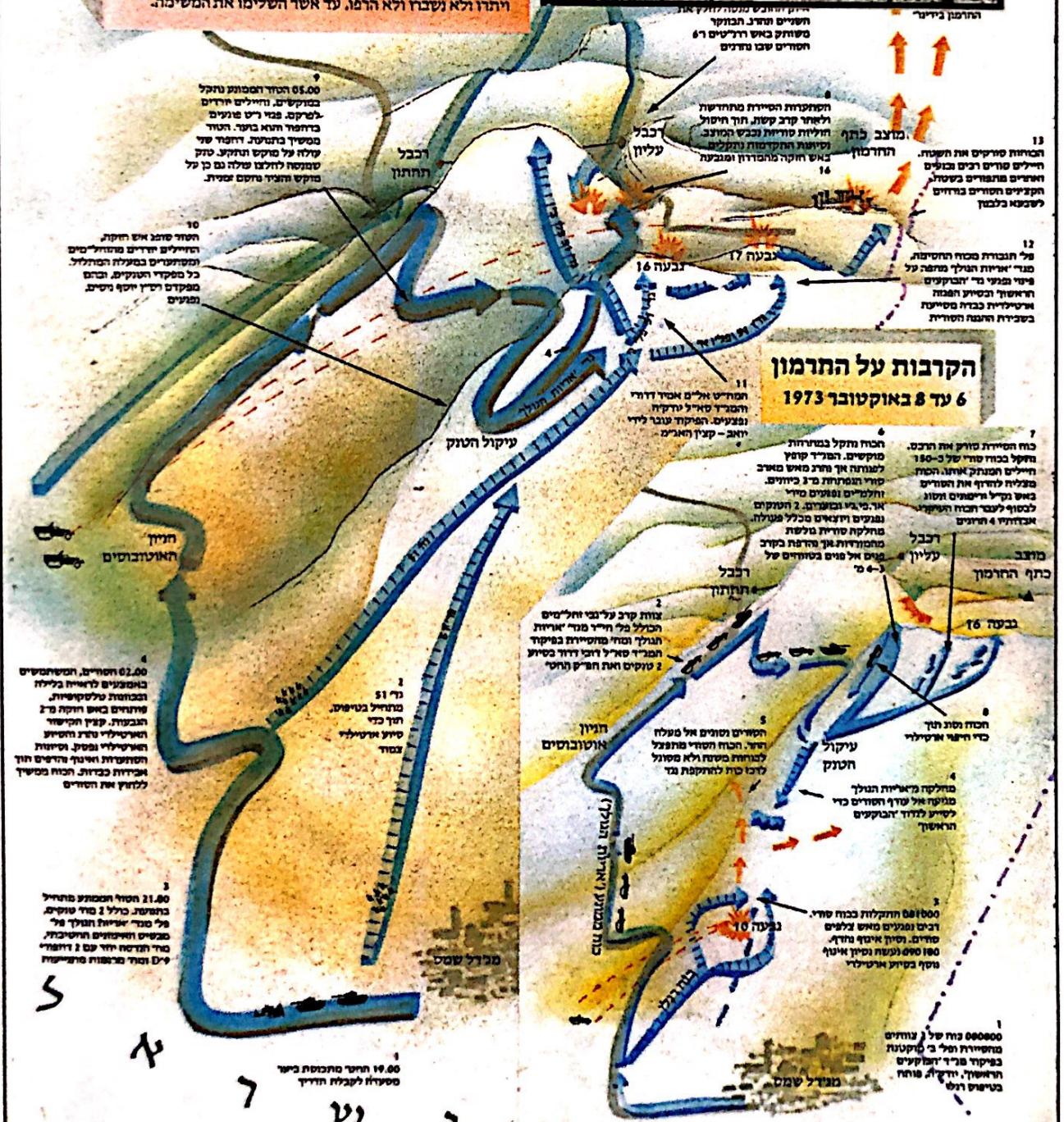
מהאלבום המשפחתי

מפת שחרור החרמון

מבצע "קינוח" – כבוש מוצבי החרמון

לל 21/22 באוקטובר עד צהרי 22 באוקטובר 1973

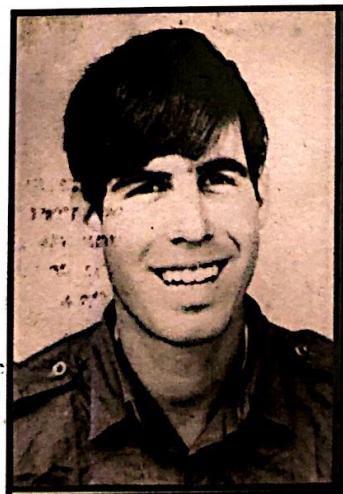
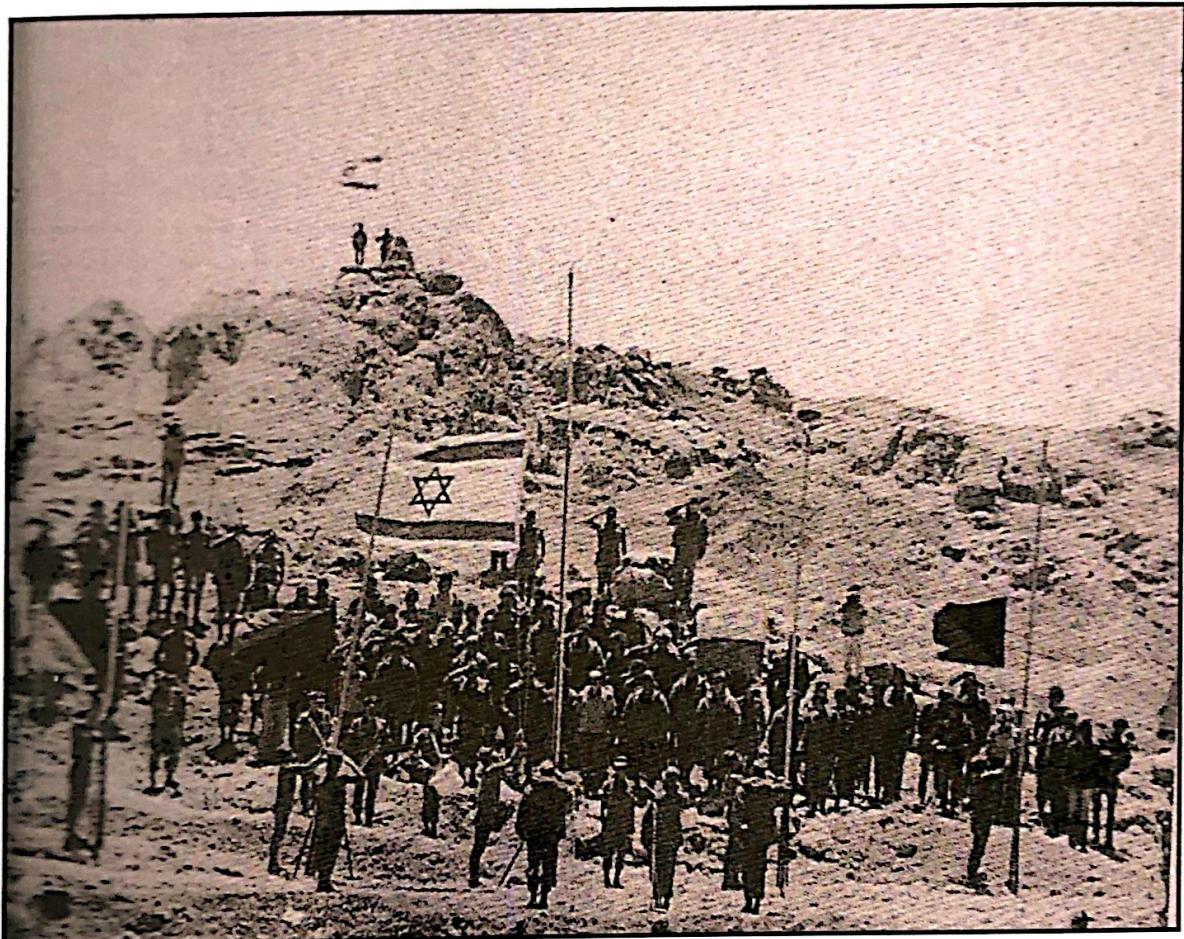
לא בבודי כונת הדר המושלג ונגבונה הוה, לאחור מלחתות ים
הכיפורים, "חרמון של גולמי". בקרוב משובע, ארוך וקשה
בימים הנוראים של אוקטובר 1973, מול האיבר הסורי, קען
להם לוחמי החטיבה בדם, במאץ ובקרבו את ההר המשיא
ואת המוגכ שלליו. תחילתה בשילוט חוחה צ'ל שבחת ה-6
באוקטובר, נפל החזיבה לעופל ברכב ובוגל אל הוה ולשורה
בר ניסו לוחמי הייעוב גיבוב ושבו לוחמי החטיבה בלילה ה-21
את "היעים של המדיון", אך לא הצליחו. לאחר שבועיים של
הגמרות הפיצצות ויסו שוכן לוחמי החטיבה בלילה ה-22
באוקטובר קשה וממושך בעצם את השילטה במוגכ החרמון. היה
זה קרבללה קשה וממושך בעוצם של היחידה, הקבר והכרעעל עדי
התגניות עזה ועיקשת על האיבר הסורי. הלוחמים מן השורה, שלא
אמיצ' ליבם וnobوتם של הטעורים, הלחימה את המשיכת
ויתרו לא נשברו ולא הרפו, עד אשר השלימו את המשיכת.

תל ננטאר

מסדר סיום התasha לזכר הנופלים

בזט 'יאצ'זט פ'ניא
נ'ס'ד: סט' צ'נ' ק'גלהט ז'נו'
אט'ק: ז'ז נ'ג' ר'ג'זק פ'ז'

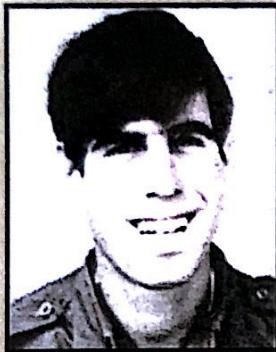
בזט 'יאצ'זט סט' ז'נ' ק'ג'.
ז'נ' פ'ז'זק פ'ז'זק פ'ז'זק
ג'אנ'ה מ'ונ'ה
ה'ע'יך ז'ה'ה

ו'ו'ט' פ'ז'זק פ'ז'זק
ז'נ'ט' צ' ק'ג'ה ז'נ'א'ה
ס'ל'ו'ו'ט' פ'ז'
ז'נ'א'ה ז'ק'ז'ק, ז'ק'ז'ק ז'ק'ז'ק.
ז'נ'א'ה ז'ק'ז'ק, ז'ק'ז'ק ז'ק'ז'ק.
ז'ק'ז'ק ז'ק'ז'ק ז'ק'ז'ק ז'ק'ז'ק.

ז'ק'ז'ק ז'ק'ז'ק ז'ק'ז'ק ז'ק'ז'ק.

משירו ומחטיביו של רמי זיל

ג'אותו,

רמי נולד בחדרה ביום כ"ט בניסן תש"ג 14.4.53. מצד אמו היה דור חמישי בארץ ומצד אביו דור שלישי. סבו האחד שירת בצבא הטורקי במהלך מלחמת העולם הראשונה ואילו סבו החמישי של שמו נקרא רמי שירת בקצין בצבא האוסטרו-הונגרי. שני הסברים היו ממיקמי ה"הגנה", מפעילה ומפקדיה. ילדותו ונעוריו, ועד לגיוסו לצה"ל, עברו על רמי בחדרה. הוא היה ילד שקט ונווה, מעמיק חשוב ומרבה לקרוא. בנטיותו היה-domani, רגש ומתחשב בזולות. רמי לא התלבט בתעלולים מיוחדים, אולם היה מעורב בחברה, אהוב ואהוב על חבריו וידעו נתקבלת עלייהם לרוב. הוא אהב מאוד את הים ומנוג הינה לו ולהברי לפתוח כל חופשת קיץ בשבוע התפרקות ב"כרי דשא" לחופו של ים כנרת. משם היו חווורים מלאי סיורים וקנאה ב"היפים" חסרי הדאגה אשר חופשיים הם לעשנות כל אשר בלבבם מבלי, שיעיק עליהם על השירות הצבאי הממושך. רמי לא התמסר לענף ספורט כלשהו, אך הרבה להצטרף לאבו בעבודות רבות אותן החלם לא כל מאמין נראה לעין ויצר לא מעט מדליות. לפניו גויסו לצה"ל הרבה. לרויז יחד עם חברו במטה הגיעו לצה"ל כושר גופני מעולה. גם התנור מעישון סיגריות מאותה סיבה. לכל אורך תקופת שירותו, הוא לא הניח לקשיים הגוף והעדיף רמי את המקצועות ההומניים. אהב ספרות והציגות ומתמיד היה מוכן, אפילו בחופשטי הקצרות, לקפוץ עם חבריו לכל מקום כדי לחזות במחוזה או הצגה. יומני, מחרותיו וספריו מלאים היו בציורים מיניאטוריים מדויקים להפליא ומלאי הומור ולא פעם הביע את רצונו ללמידה ב"בצלאל" בתום שירותו. בבית היה רמי מסגור למדי ולא הירבה לספר על חוותיתו ולבטיו. חודשיים יותר חלפו עד שמספר להורי על מהלך הקרב לכיבוש מוצב החרמון. אולם במכתביו מהצבא לחבריו, חברותיו ואחותו ובמספר השירים שנמצאו ב מגירתו לאחר נפילתו – התגלו נפשו וכושר הבחנה והביטוי שלו בכל רגשותם, יופים ועדינותם. בחודש אוגוסט 1970 התגייס רמי לצה"ל ועמד על החלטתו לשרת ב"גולני". הוא לא הת��טהה להצעות זמנה לקורס טיס, קורס חובלים או צולנים. יחד עם חברו עבר את הטירונות וקורס המ"כים ועל אף שלא היה טיפוס שתלטן מטבחו הלק לקורס הקצינים אותו סיים באוגוסט 1973 וחזר בשם "גולני". רמי היה עיר ורגיש לביעותיהם האישיות והחברתיות של חייליו ולא פעם התבטה שיותר משנהו מפקד הנו מחנק ופסיכולוג. הוא עשה כמעט יכולתו לעזור להם ונוגג היה בחיליו בשקט ובחירות דבר שהפכו אהוד ומקובל עליהם. עם פרוץ המלחמה נשלח רמי עם טירוני לתקידי סבלות ושירותים, אך תוך יומיים עזם והצטרף לחטיבת ברמת הגולן ובמובלעת. הוא לחם במובלעת ובקרב לכיבוש מוצב החרמון ומיד לאחר מכן צורף לגדוד "הבקעים הראשון" כמ"מ. מאורעות המלחמה ונוראותיה השפיעו עליו עמוקות אם כי כלפי חוץ נשאר שלו, בטוח ואפיו אדיש. את מלחתה התחשה עד כמעט להפסקת האש עם הסורים עשה רמי בתל-ענתר. בחודש אפריל נפל הסמ"פ שלו ורמי מונה תחתיו. חודש לאחר מכן, עבר צאת הפלוגה לחופש, נפגע רמי מפצע סורי בהיותו בעמדת התצפית ונפל יחד עם סמל ממתיקתו. היה זה בכ"ב באיר תשל"ד, 14.5.74, בהיותו בן 21.

יוסף זוסמן – אביו של רמי ז"ל

בערב יום הכיפורים נקרא רמי לשוב ולהצטרכו לחבריו בגין התערכותה. הובלתו לכולת כדי לתפוס "טרמפ" ולא דעת, כי המלחמה תפרוץ ולמהרת אקרה גם אני. בעבר יומיים בהיותנו למרגלות הרמה פגשתי את חילוי גולני. חיפשתי את רמי ולא מצאתי, אולם לבוי היה שקט – הוא עט הטירונים בבסיס שבעורף. הרגעתי את אמו בטלפון ולא ידעתי כי הוא עזב את הטירונים והצטרכו לחבריו הלחמים ברמה והmobלעת.

לאחר מכן הגיעו דרישות השלום – רמי בחרפה, בחלס ובמארעת בית ג'אן. הלב חרד אך האמונה חזרה.

ماוחר יותר הגיע מועד הקרב לכיבוש מוצב החרמון והידיעה עיטה לה כנפים "גולני" עושים זאת, אני מתהלך כבוגר ובלבי תפילה יצא בשлом, שייפצע בלבד, שכבר יעלה הבוקר ונדע. חברי מתפלאים – אתה הלא יודע. שבנר שם ואיך אתה כה שלווה מה-agid להם – שביליה לא עצמתי עיר? שדי קצורה ורק התפילה ארוכה? למחמת מגיע פתק מהבית – רמי בחורשת טל. מירחתי לשם. החבריה מוכים והמומים. רמי מקבל את מחלקתו החדשה בגדור ואינו יכול להתפנות לאביו.

אני ממתין וממתין ולבסוף ניגש אליו, העיניהם עצובות ועייפות. אינו מדובר "הכל בסדר". איך היה? – שוטק. מצטער אין זמן. צריך לטפל בבעיות המחלקה. טוב להתראות. חומר לאחר שעティים – החבריה מרוכזים – הגששים מופיעים. סוף סוף הוואים חוויר על הפנים ונשמע צחוק. החבריה חזרו לחיים, אין זמן. צריך לחזור. **ושוב – להתראות צמור על עצמך!**

למחמת שוב אני מhapus אותו ולא מוצא. הגדור חזר פנימה למובלעת. מנסה לדוד אחריהם ולא מצליח. טוב, עשוו **כשאני ידע – תיכון, אנסת, לאטרו** ובינתיים אפשר למסור ד"ש חמם בבית.

והימים חולפים. אתה מחשוף על המפה היכן מוצב הגדור ושאל לדיות ולתוכניות ובכלל הזדמנויות אתה קופץ. מגיע בחרפה וمتברר שעברו לחלס. מגיע לחלס וمتברר **שיצא לחופש יופי.** בנסיבות אלו אני מוכן להחמיר את הפגישה איתנו.

סוף סוף נפגשים – תקוע בחורבה מזוהמת בחאן ארנבה. רמי, אתה זוקם למשחו – לבנים חמימים, כפפות, כסף? "שם דבר, תודה, הכל בסדר". טוב להתראות, אבל לך משחו לקרוא בפעם הבאה.

הפגישה הבאה בחלס – ערבית. מוצב הרוח משופר. קיבל טרניזיטור מתירירים שהזדמנו למקום בשעת הפגיעה. נו, זוקם למשחו? – "לא, תודה". מלואה אותה למכונית. לפניו שנפרדים "טוב, תנ' כמה ג'ובות לכבוד שבת – עשר לירות. די והותר".

חדרה מאי 1986

**בכל השירים
אתם – שם – למעלה
כולכם מלאכים.
האומנים נכוונים הם
AMILOT HESIRIM?
האם אתם באמת מלאכים?**

**לו יכולתי למעלה לעוף
עד לאחורי העננים
ולראות – האם
אתם באמת מלאכים?**

**בשקט, בשלווה ניצחית
מהלכים על העננים?
שוכבים או אולי רוקדים
ואולי שרים שירים?**

**לו יכולתי רק למעלה לעוף
רק פעם – רק אחת
ולראות אוטר בין אותם מלאכים
לגעת מרחוק....
לראות מרחוק....
אבל האם אתה באמת מלאך??**

**השיר נכתב על ידי מינה זוסמן ז"ל לבנה רמי שנים לאחר שנרג.
הוקרא בבית העלמין באזכרה במלאת 35 שנה לנפילתו.**

אני מסתכלת סביבי
על הפנים שאוטי מקייפות
וחושבת על השנהים שהחלפות.
ה השנהים שהורצوت את פנינו,
שמלבינות את שערותינו.
שנתיים של געגועים
ליילות של דמעות
ימים של מחשבות ותהיות.

אם הייתה בחיים
היתה עצשו בן חמישים.
בטח נשוי ואבא,
מי יודע, אולי או – טו – טו סבא...
אבל החיים לא תמיד נראים
כמו שאחנו מתחננים ורוצחים.
וכבר הרבה שנים לכאן אנחנו באים,
מוקפים במשפחה והמוני חברים
שלמלוים אותן ימים רבים.

mdi שבת, אני שמה לב, שימושו אותנו עוזב,
לעולם אחר, יש האמורים טוב יותר, עבר,
פוגש את קיריו
שהלכו לפניו.
וגם אני מקווה שהῇ יומי
אפגוש אותו אח, והוא אמר.

כָּאֵלֶיךָ כִּי

אַפְנֵה אַלְיךָ בָּגָד שְׁנִי
שְׁלֹךְ בְּשִׁבְילִי אַתָּה עַדְיָן אִתָּנוּ.

מֵאֶז רָאִינוּ אָוֹתֶךָ בְּפָעַם הַאֲחַרְוֹנָה עַבְרָנוּ לֹא מַעַט...

הַתְּחִתָּנוּ הַוְלָדָנוּ יָלְדִים וְאֶפְרַיִם חַלְקָנוּ הַצְלִיחָו הַעֲמִיד נְכָדים

וְנִיתָן לְוֹמֶר שָׁאת מְרֻבִּת חַיָּינוּ כִּבְרָה חַיָּינוּ

לְצַעֲרִי אַחֲרֵי הַפְּרִידָה מִמֶּךָּ מִמְּשָׁבֵךְ בְּפֶרֶק זָמֵן קַצְר נְפָרָדוּ מַעֲמוֹס,

כִּנְכָן זֶה הַמּוֹפְרָע שְׁכָמַעַט סִימָס קוֹרָס, טַיִס.

הַוּרִיךְ הַיְקָרִים אֶלָּה שְׂדָאָgo שְׁבִיתָךְ יִהְיָה בִּתְנוּ הַשְׁנִי

וְלוּ אָוֹתָנוּ בִּימִים שְׁמָאוֹת בְּחַתּוֹנוֹת בְּלִידּוֹת וּבִימִים קְשִׁים

אֲשֶׁר יַצְרוּ אִתָּנוּ קָשָׁר נְדִיר וּמִיחָד בְּמַיְנוּ כִּבְרָה אִינָם אִתָּנוּ.

35 שָׁנִים עָבְרוּ תְּתַפְּלָא אֶבֶל הַמּוֹסִיקָה שְׁבָחָתָה לְשָׁמוֹעַ עַדְיָנוּ הַכִּי טֻבָּה בְּעִינֵינוּ

אָוְלִי נִתְנַחַם שְׁהַתְּקוֹפָה שְׁבָה הִיְתָה אִתָּנוּ הַיִתְקֹפָה הַיּוֹתָר יִפְהָה בְּחַיָּינוּ.

אָסְ קִירֹת הַוִּילָה בּוֹרֵץ הַגְּלִיל הֵיוֹ יְכוֹלִים לְדָבָר אַזִּי הַיּוֹ מְסֻפְּרִים לְךָ

שְׁעַיְקָר הַשִּׁיחָות הַחוּווֹת זְהַזְּהַזְּכָרוֹנוֹת הַסְּמָנָה מִהַּתְּקוֹפָה הָהִיא.

תְּקוֹפָת כָּרִי דָשָׁא הַרְאָשָׁונה, הַשְׁנִיָּה וְהַשְׁלִישִׁית

הַשְׁחִיָּה שֶׁל אָבִי וַיְפִיעַ לְמַצּוֹף שְׁבַעֲקָבוֹתִיהִי נִסְחָנוּ הַזְּדָעה לְהַדְסָה עַל אָוֹבְדָנוּ

כְּבִיכָול שֶׁל בְּנָה יִחְיָה.

הַמְּחַנּוֹת שֶׁל מַכְבִּי צָעִיר, הַפְּעֻלוֹת וּכְמוֹבָן "פָּאַנְטוֹמָס" הַלוֹא הוּא פָצִי.

הַחְלָקָה הָעִקָּרִי שֶׁל הַשִּׁיחָות נְסָב כְּמוֹ גְּבָרִים סְבִיבָה הַמְּכוֹנִיות דָאָז,

הַנְּסִיעֹות עַס צַוְּיָה בְּפָלְקוֹן שֶׁל הָאָבָא

הַפְּלִימָוֹת שֶׁל וּלְטָר שֶׁבָה נִכְנָסָה כָּל מֵשְׁרָצָה,

הַסִּימָקָה שֶׁל אָבִי שֶׁבָה נִכְנָסָמִי שֶׁאָבִי רָצָה,

הַנְּסִיעֹות מִסְמְרוֹת הַשִּׁיעָר עַם עַמּוֹס בְּפּוֹרֶד טָאוֹנוֹס ... וְעוֹד הַיְד נִצְוִיהָ ..

וְכָל יוֹם שִׁישִׁי אַחָה "צָטְנִיס בְּמִירָאָמָר עַס אָבָא שֶׁל דָנִי,

בְּשִׁבְתוֹת קִיטָוָת וּשְׁוִיטָא אוֹ כְּפִי שְׁנָגָתָה לְהַגִּיד (קִיט וּשְׁוִיטָא) שְׁשָׁם לִמְדָנוּ לְתַפּוֹס גְּלִים

וְקִינָנוּ בְּמִירָוּן שִׁישָׁ לֹו גְּלָשָׁן וְאֶגְנוֹתָסְטָפְּקָנוּ בְּמִזְרָן מִתְנַפְּחָה,

אַיךְ אָפָּשָׁר בְּלִי לְהַזְּכָר בְּמִסְבִּבּוֹת הַטִּיכּוֹ דִּיסְקָ, שְׁוֹקִי הַלְּבָן, מִסִּיבָת פּוֹרִים הָהִיא ...

זְיכָרוֹנוֹת הַילְדוֹת מִחְדָּרָה שְׁגַדְלָנוֹבָה וְהַרְגָשָׁנוּ שְׁאָנָחָנוּ בְּנִיה הַיְחִידִים,

שְׁהָכָרָנוּ כָל פִּינָה וּבְעַיְקָר שְׁכָולָם הַכִּירָוּ אֶת כּוֹלָם

חַדְרָה לְצַעֲרָנוּ הַשְׁתַנְתָה לֹא הַכָּר, לֹא מְכִירִים כָּמַעַט אַף אַחֲד

וְעַל הַרְגָשָׁת שִׁיכּוֹת קָשָׁה לְדָבָר

הַבַּיִת שֶׁל סְבִתָא שֶׁלְךָ שְׁבִילָינוּ בְּסְבִיבָתוּ שָׁעוֹת אַרוֹכוֹת

עַם סְנָדרָה וּמְזָל אָנוּ עוֹמֵד עַל תִּלּוֹ מִזְמָן

הַמְּנִסְרָה שְׁהִיִּתָה מִמּוֹל אַינָנה וְגַם הַטִּיכּוֹ דִּיסְקָ אִינוּ קִיּוּם

לְסִיכּוֹם רַמִּי יִדְיִדִי הַטּוֹב

לֹא תָאִמֵּן עַד כִּמָה אַתָּה עַדְיָן מְלֹוֹה אַוְתִי

אִי אָפָשָׁר לְשָׁבוֹחַ, וְלֹא רֹצֶחֶת לְשָׁבוֹחַ,

רַק תְּדַע שְׁזִיכְרוֹנוֹת הַיִמְמִים הַהֵם

מְהֻוּוִים לֹא מַעַט תִּבְול בְּחַיִי וּבְחַיִי חַבְרָינוּ

תֹּוֹהֶה לְךָ רַמִּי עַל שְׁהִיִּת חָלָק מִתְּקוֹפָה נְפָלָה זוֹ.

נְכַתֵּב וְהַוקְרָא עַל יְדֵי מִורְדִּי בָן דָוָד בְּבֵית הַעֲלָמִין בְּאֶזְכָרָה בְּמִלְאָת 35 שָׁנָה לְנִפְלָתוֹ
שֶׁל רַמִּי.

דברי בועז ספר, חברו לנשך של רמי ז"ל, במלאת 35 שנה לנפילתו.

קשה לי Kataf לפתוח בדברים על רמי, על אישיותו, על היכרותי הקצרה מדי איתונו, מבלי לנסות ולתאר Kataf את התקופה, ואת העובדה שambil משימים אנחנו כבר 35 שנים אחרי אותו לילה שלעולם ישאר אתי. התקופה - סיום מלחמת יום כיפור 1973 מוצאת שרידיה פלוגה ג' גודוד 5 בוגרני מלקלים את פצעי הקרבנות, ובעקבם את מאורעות הקרב לכיבוש החרמון. לכולם ברור שחייבים לחזור לתחום כי המלחמה נשכחה. לחידוש השורות מגיעים טירוני מחזר ג'ינס מאך-הישר מהטירונות, אתם מגיעים מספר מ"כ'ים שזה עתה סיימו את קורס המכבים - קורס ש��וצר עקב המלחמה, קצינים נוספים ומ"פ חדש. כך הגעתנו לגודוד, ולפלוגה ג', שם הכרתית את רמי לראשונה. בלבד הערב האחרון שזכר לי לפרטיו ועליו אגעה בהמשך, יש לי רק ריסיס זיכרונות ותמונה מהתקופה ההיא. משיחות עם אנשים במרוצת השנים, הבנתי שלרבים מאתנו יש את הרגעים הפרטיים שלנו, את מנהיגינו בימי האזכרות, בימי הזיכרון, ואני מעז להגיד שלרבותנו יש גם את "רמי זוסמן הפרטיו שלו" כפי שייש. תמונה ראשונה - מחלクトו של רמי כמו שאר הפלוגה כוללת מספר ותיקי הפלוגה, מכים חדשים, וחיללים שרק עכשו סיימו את פרק ה�建נותם כלוחמים. את כולן צריך לגבש באפס זמן כדי יחידה לוחמת שברור שמהר – מחרתאים תצטרכם לשוב ולהלחם. רמי בשקט שלו, במניגות שלו, באמונתו שמה שהנוא עושה כך צריך לעשות, נתן להבין כיצד כל אחד מהתיילים לא שום קשר איך הגיע לחלוקת ומה עבר, הוא עולם ומלאו. בשקט ולא התלהמות, ללא שימוש כמעט בדרגות שעיל כהפיון, פשוט באישיותו מגבש ומאחד את מחלクトו כדי יחידה של קבוצה בה מכבד ונותנת את המקום לאחר. כך קבלת הותיקים ע"י הצעירים, כך הותיקים מקבלים אותנו כמפקדים; כך גם אני מקבל ובעיקר מכבד את הותיקים. בהמשך בפעילות המשותפת, למדנו להכיר אחד את השני כבני – אדם שונים, כקבוצת אנשים שהגורל זימנו אותם בגיל 20-18 לחווות ייחודיחוויות שאין חשוב מהו. תמונה נוספת באחת מהחויפות הקצרות שהיו לי הייתה לי שיחה מאד ארוכה ע"מ הורי עלי תחשוטתי. הם ידעו היכן אני נמצא אם כי כਮובן לא שערו מה באמת עובר עליינו. – אני זוכץ מאותה שיחה את התהוושה שחשנו כולנו שאולי לכל אחד מאתנו, כל חזורה מחופשה יכולה להיות גם החופשה האחרונה, ובכל זאת בצורה שאיני יכול עד היום להבין אותה למגרי, איני זוכר ولو מקרה אחד של נפקדות או אי חזורה מחופשה. אירונית ועצובה ביותר העובדה שהרצאתנו של יוסף האפרתי ז"ל הייתה אמורה לעסוק ב – "על חנוך ועל חנוך לערכאים" מילים שהיום נשמעות בדברים כאשר מדברים עליו עושים את זה בלחישה ובחדרי

האם אתה מלאך?

רמי זוסמן, בן 21, נחרג ב-14 במאי 57' בתל ענתר.
הוא היה טמ"פ ג' בגודן 55, וחבר הילדות המכטוף
של אביחי בקר. כל השנים, מאז שנחרג, המשיכה
אמנו, מינה, לנחות לו מכתבים. גם שחלתה בסדtan
שממנו לא חלימה. "בכל השירים אתם שם למעלה
כולכם מלאכים", היא כתבה, "רמי, בפיו וקרأتي
לך, אבל לא שמעת. לא יודעת האם זה ב글
שהשניים כל כך רוחקים או האדמה אטומה"

רמי שלנו, היום לפני 50 שנים עזת אותנו,
אבל כל החן אותה איתה יונתן מהשנות הרבות שלא
פסיקות. אותה אגלי בכל דמיון, ליד כסא נח
חכם, ליד כסא עם חיק בעינים, ליד כסא מחוק
חוק את ידי, ליד טוב ליד כסא. וכ"ב איד, מא'
 88).

את הטרפיפאדה היא הייתה בצומת גהה, שמוון
 נהרסה, מטורגי נס רוז, ירידו נבסם, רמי לא
 שכח הויה היה, בדרך לבסיסים, ליד המטיין
 חיל מגולני, "מאיה גדור אתה?", חקר מודרי.
 51, עזה החיל, יתגידי, אתה מכיר אצל קצין,
 רמי וסומני?". "אתמול הוא גורגי", כתבה כו
 התשובה.

22 שנים חלפו. נערים נהפכו לאבות. יש
 זכרונות שלאט לאט מתעדיפים, אבל יש כלא
 שלעלולים לא. "מה שלא נتون לי מושחה", מודרי
 מודריה לאחור, "זה שסתור האחרון שרמי דאה היה
 'זרילד ומורה', ונען לתל אביכ, נדמה לי קלינע
 ית', והסדר היה תיכית ריאקון שפשות לא הגיעו
 לו. אחריך, כל הדרך להדרה ריברכו על המות.
 באוטה תקופה המון שיתות התחליו, ונגמרו בנוסח
 הזה."

הנרי קיסינג'ר דילג או בין וMASK לירושלים
 בנסיו לגור בינו הגדרים ולהביאו להסכם הפרדה.
 בשמשה ומות התקסט, חרלה האש בחיתות.
 כשנקטו המגנים המודרניים, מלחתה התחשה
 גברה. תל ענתר, המוצב הכי קדמי של צה"ל מול
 הסורים, הפנו לאלה הרק. העמדות קרסו, השוחות
 תחתלו צעפר, דוגנת שראל כבר מונן חורה
 לשירה נעימה, אבל פה, תחור לחדרה ריברכו על המות.
 קומי של שנות נור, נשמע עירין שכנות נברשת
 אפללו בתר שאות.

כאן, מלחתם יום הכיפורים לא נפסקה. בפלוגה
 ג' גדור 51 הריגשו שם וווקים לגורלם, מונתקים
 בקזעה העולם, ולאחר מכן לא נאמת איכפת מהם.
 הבירות המקריות עסק תמי' באלה מה יקרים
 את מה, בשורת ההסדר או עוז הלווייה.

פלוגה ג' שורה את קרבות החרמון עם עשרות
 הרוגים פצעים. "העינים של המדרינה", בני מסס,
 היה אחר הרכבים שלה. במלחתם יום הכיפורים
 נפלם המ"פ יגאל פס וחס"פ יוסי גורס. לא

מאת אביחי בקר

רמי יעד שלוי, רק רבד חד אני מבקש את,
אפשר לחזור לאחור לאותם ימים שלפני הרנס
מכקש וההגין מתעקש והימים הולכים קרים
והמוח בונינו מתքדר. אי מרנישše שאני קרנה,
חולצת וקרבה יותר מתחמי, אך לא ברו אם אוכל
לחיות קובה אליך בכל. האם אתה מלאך האם
האם האם (יולי 87)

מרוב געגועים אליו, החלה מינה לכתב לבנה
 שמת מומן. רמי וסמן, בן 21, נחרג ביום שלישי
 14 במאי 57' בתל ענתר. והוא היה טמ"פ ג' בגודן
 51. הוא היה חבר הילדות המכטוף של. גדרנו
 יחר בחרה ממש מגיל אפס.

מאו שמת, לא יעצמי יותר לאיש, מטופ וער
 רע, אם ללבת לקרויא או לא. רמי בר בוגני
 הרבה בגיל עכודת חורייש יסודית שאני שישת.
 "בדאי לך לבוא להטבה", חורת ואמרמי לו. "יש
 המן אתגרת, והיול להזמר אם נחרם אס נשר
 יחר". לתומנו שכנו שכבא הוא מין המשך
 לטנטגה ובכליות ששקנו בחזר, בצל עץ
 האקליפטוס. מי תאר או לעצמו שווה עלול
 להסתהים ברע.

יוסי, אבא של רמי, נטרף מראגה מאו שרמי¹
 עליה למובלעת. בחרשות רוח שוב ושוב על
 הפגוזות בלתי פוסקות של הסורום. חורש
 קורמלין נרגע סטמ"פ הקורם. "אי מסך להזיא
 את הראש אפללו לרנען, אבא. זה איז ווואר מה
 שקרה טם", פלט רמי משפט צער במחדר הנפש
 השבת, כשםינה יצאה לרגע את החדר. היו לו
 ליווי רוכב סבוכות להיות פקעת של עצמים.

אלא באותו בקר, שבמליכו באו אחריכן
 המודיעים, נעשה יוסי לפתע שקט ווגוע. ברדיו
 היו הריווחים הקשים מරץ ילדי מועלות. משהו
 באורן כאלו אמר לו, אל תחשש לרמי, הנה לך
 הפגוז, הפלוגה של הוים כבר קתעה.
 מצב רוחו היה טוב. לפני שיצא לעבודה חשב
 לצאת לסייע בקיוט. יוסי צעד בשביל היורד מן
 הבית ואו, כשהשחקן אל הרחוב, קלט בעיניו את
 האנשים הוזאים מן המוניות. הוא לא חיכה להם.
 הוא מיד ידע. הוא הסתובב על עקבותיהם, חור
 לאחרו. "מינה, רמי שלנו מת".

בקלות הציגו הנזירים לאסוף את עצם. סבכ סכבי המורה, רכרים איזים נשפכו ממו אן, הכל מהפלגה העזה. אך הפהה בעדים מהלקה, וכרי להשלים את התקנין היא תוגברה בכתום עזני. ואנו אלה נס רוי, אף הוא לא לפטיש לוחם. מוכרים לעור לרמי, הם והחיביו לעצם.

בימים הראשונים הוא עלה למובלעת ציילו כלום לא ארץ. מגוזח, מצזחן, יירק על הפנים. אם יש שגרית איזית היא מגולמת כבודו נבות, וחוויו אל הפסחיו נובך בכם. בירוח של קיטינגר לא חלה השם התקומות. להיפך. תל ענתר פג מנוט אש שנימית את כל מה שהתהשך לו עד אז.

רמי בילדותו, עם נורי מהאלבום המשפחתני

לפסיכת פורים אצל דזות השפעתי מחופס בכדים. גאי ועלינו אנק נסעם. אכל לנו והלכתי להורות של בזען ועטרס וניקשתי מהם רשות להשתתף בנסע. אוור כד תליית את התבונין של בזען ועטרס במטבח שורה על החותם וכבה נסע. בפנס מלך היו ווקטם טביהם וסדרם וסדרם רואו את מעמדם נזהה שקס נורא, כלם הפסיק הכל, הבננה ותחולו לבנות ולכוד. (8.3.74)

רבי בירך מורדין, כסוסי צילצל ואמר שהגדורה כי שמחה טאי, הסמ' נרגן בהפניהם ואיתו מרצה אורחה, פופסורה ספק תאגטטי. שכא לסר כהילום על שירות טרניאו-טרכטני. "עכסי נגראה תורה", אמר רמי. אז נפרד ממורדי הור לכתישה בתל ענתר. הוא תפס את מקם הסמ' והת. והריעשות על המזוב לא פפס. ומי תפרק מעל ומעדן, רק סוניה ירעה מהמכתביהם שעיא לא יכול יותר.

היום נתקת שכח לאות קצת מכתב מכך לפני שאבי החל ללבכות. הכל מה שכח מפחד ומאית ואני כבר עז' בlesson לאכני, ואלא, ואחות חברי שאבי קוב פה, לא ווחה, ושחם אגלו ומכל לא בסוכן. אין ל' שכך ירת לחתעם עם נני אדם, אני וסוק לבונזה. אנא, היביא לי קצת שקס. (20.4.74)

המסיבה האחרונה שבה השתחף נערכה אצל אפתת ארכיה. "אני מוכחה לושתבע", הוא מסר בזרת כוונות כבר בתחילת הערב. והוא שתה

שחלפה מאן, אריתיפארה, לבנן, מטבח הרה אני. משוחרר. אין לי אותה. יותר אני לא מתעורר מחשבות למה חס וחללה רוי עד צפוי. מינה המשכיבה להתייסר כל השניות. אמנה להתגচם. מאה שלי היהת הנפש הדרוכה לה. "במשך השנים היא איברה את רגוניה להיות רגע אחד רמי לא יצא ממחסנות שללה. היא היתה צעקה מוקטן שטמיון, זם, רמי, רמי, וכוונות היא הגללה רמי לא עתים רוחות, בעיר אחר ששם שמייעו ברדיין איה שר שחוא איבר בפוזה, מניה בכליה איה עצמה. נהגה לעמור בטרפנטן, שבעל עמל בחתה הקברות, ואכבר רמי רמי".

שנים איזותוו וזה נסיך, אבל בהדרגה החל מינה להאטזוץ, לאטלאן. פעל עט שוב צחקה, חורלה להסתגנו, הסכימה להשתתף בכסותה. וילו קוקיון שחאי זהה לעצמה. אבל התהיה היהת קדחה להבדין. הא מתחה שנות פרעה בטהלה, תוכואה ודיאת של שנות יסורים וסבל שאנו מבתו.

רמי יקר שלוי, היום הוא אנה נ. גן עשרים ואחת וחודש נרדת מאיתן ובאו באך ארכן כל. אמרו. אני וווגה לכתוב לך המון, לא, ול לא שגען, וזה באמת נאמת רגון. ייטי טהיר צאי ווילם במלה אומת. לא יוזעת לך, אבל רצין שטצע רציני שטבע לעורו - לאלא, לאנדרא ואול. קצת נס. אן. אבל גנראה שזה לא כל כד פסוט לבאו לדודה מסט... אבל אני רציני... ביכר. וקראיתי לך, אבל לא עת לא סבכע. לא דיעת האם וה Bengal שחששים כל כד רוחקים ואהדותם אסומה. קשה ליל דעת דבוקה לא, אבל רצtiny שאנו. שכמתת מדע הכל. שלך, אהבתן, אמא (14.4.90)

חמשה וחודשים אחרי שכתבה את הדברים הלאן, מינה נפוצה. העצב אין לו סוף. מאן, ביט' וכראנו איזו מוקים בימי הקברות והשוו בחדרה את שמי המזוכן. נחלקה לדדו פטוניס נס גרי נגרה, יויס ריטה, עמוס אהרונגרא, קובי שמלר, ציון אלקובי, קובי קונסטוק, בן ציון יונכטום, אליקט' קידר, אכי פישס, רועי מלמן, אריה פוטון, תובל גוריitm, זיס אליאל, לאו גולדנברג,AMD אודריאל, רוני פיננו. את כלם איין ווילר בילדיהם צהלים. אך אני חפטתי מהשורה כל שנה מודש בධשע הצפירות, אני סב וויה.

בשכilo כליה נמנע. קזו היה ריווע לו בראש. ופה אילנו כבר לעשות סב דיעון מהשורולן בו. לומר לו רמי, "תשאר?" הוא היה צוקע עליינו. אם ייכלה יהירה יצאא תח קל וועלזרו רוק מהלך אוד בתוליות חי, הנה והרגע.

כשאינו לדין, דורה היהת עדין מושבה. "ירית השמוון". ההרים היו שוכן מפחים ואנתנו בעקבותיהם, תמדר גמורין. סנדרא רומי, אני, ושודית. מרוב שהיינו יירח השכו שאנונו אמוותי משפפה. היינו בנין דסדה, בכית ספר אחד העם, מככבי.

יריתה לנו סוכת טהרים, מרגש מסר על מטר שהפכו במנוננו לאצטדיון. שתקינו "גנדי-אפ". החחכנו על הגג. התמוגנו מהאנז'יקלופדיה "תיכון". ערנו לעצמנו מכחבי בקיאות באילאנס ואוציאסה. ראיינו לוטרים בקהלנו יווע. גרייטים קיגנו איגאל רומי. לילקו נגידת, מנה סיפורה לנו על יומינוק וכובנה אונגו בגונאל. יוסי לך אותנו לעצורות ובסכנות ליט. ייח הילדי דורה אנו / ריווע לבולם / כי בלעדיינו אנו / לא יתקיים עולם", בר שנו נאים. בשניינו, השםיים היו הגובל,

כל השירים אטם שם של מעלה כולם מלאכים, האט נכוונת ללוות היריהם האט אמרת מלאיכים לו ייכלתי רוק למילה לעילך פעם, ורק אתה, וליראות אונד בין איזות מלאיכים. מרוחק, לדאות מרוחק. רמי, האט אתה נאמת מלאיך? (מיי 86)

הוא איבר את ביוגי' בסס, את הביטסל, את זים' מורייסון ואות הכלב גורי. הוא קרא המון, תפס גלים והאטסין בפיניג פונג, שברון שרש מטאכבר, רב אמן בתהום וה. רמי היה עלם מהדורות. עניין אפלוי יפה תואר, רק מה, קצת היפוכונדר. תמיד התבורחנו על חשבונו.

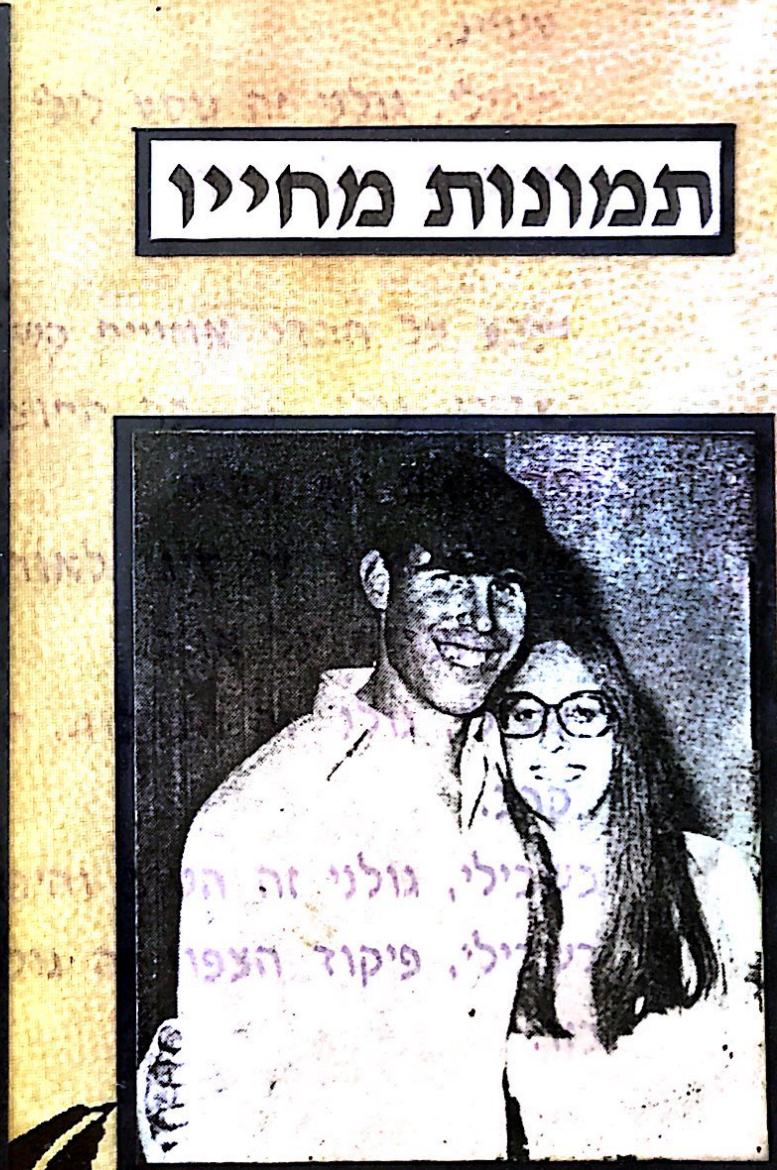
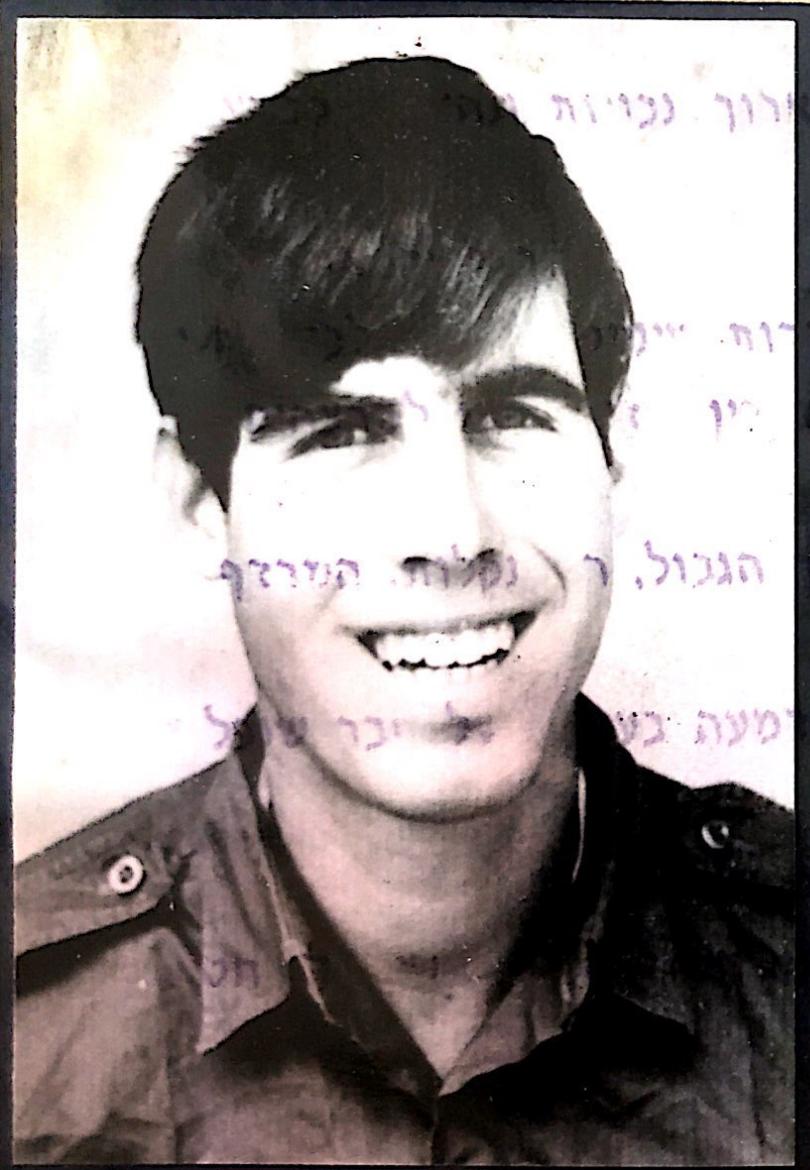
"ששואלים אווי כהה יירט יש לי", אומר לי יוסי, "אני מיבור נגינס. אוד מטט אטנס נארן, אבל העוברה שאנו איננו, שהוא נעדר באיזה ניל, כלום אונן זיאה סיבת למחוקות. להניד את האמת, באיזו מקום יש איזל מין שלות גוף כוון שלמיי כבר לא יכול לרקטות שום ובר רע. והוא מאתורי זה. כל ריווע על ווילגט ובקפה הארכא

העודה בחל ענתר. באנו נהרו רמי וסמן וואוון ב'רווניגר'

תמונה מחייו

תמונות משירותו הצבאי

